

[Anker Jørgensen]

Læser man beretningen igennem, må man erkende, at det er et overvældende antal emner, Nordisk Råd beskæftiger sig med. Jeg tror, man må indrømme, at der uden tvivl tages alt for mange emner op.

Men for at gøre det kort: det er socialdemokratiets klare indtryk, at Nordisk Råd er ved at komme på bedre spor, som vil give dette samarbejde langt flere muligheder i fremtiden.

Margrete Auken (SF):

Først vil jeg sige tak for, at vi også får lidt debat i dag. Det er ikke, fordi man umiddelbart kan se, at der er en voksende interesse for det nordiske samarbejde i folketinget – der mangler et par borgerlige ordførere endnu – men jeg tror, det hænger sammen med, at man blev sent informeret om, at debatten kom, og at vi skal have en forespørgselsdebat om dette om små 14 dage.

Den almindelige fornemmelse er i hvert fald, at interessen er blevet større. Jeg har mærket det i de få år, jeg har været med. Det skyldes bl.a., at vi har fået partisamarbejdet i Norden, som binder os sammen på en anden led, og jeg tror også, det skyldes, at der faktisk kommer nogle udspil, som gør, at man tvinges til at reagere.

Jeg vil også gerne sige tak for den beretning, vi har fået. Jeg synes, det er en god beretning, som er rimeligt fornøjelig at læse, og så vidt jeg kan skønne, er det mest væsentlige kommet med. Det er klart, at vi har alle sammen et par Hassan'er, som vi synes skulle have haft en særbehandling. Jeg kunne f.eks. godt have ønsket, at føljetonen med Sverige om atomtransporterne, som nu har kørt over tre omgange, og hvor svenskernes arrogance er massiv og stabil, havde fået et par ord, men det kan jo køres på anden led, så det gør ikke så meget.

Jeg glæder mig over, at beretningen har nævnt en af de mere groteske ting i det nordiske samarbejde, nemlig atomenergisamarbejdet. Det er faktisk en af de største poster på budgettet, men er stort set uomtalt af alle, det får bare lov til at fungere, selv om kun to af de fem nordiske lande har atomkraft. Hvorfor i alverdens riger og lande skal vi andre være med til at finansiere den finske og den norske sikkerhedsforskning, affaldsdeponering, og hvad ved jeg? Men det er

godt, det er kommet med, og det kunne jo være, det kunne anspore til, at vi fik lidt bedre opklaring af, hvad det drejer sig om, og hvorfor det er der.

Hr. Anker Jørgensen nævnte forsuringen som et af eksemplerne på et godt nordisk samarbejde. På en måde synes jeg, det er et af de dårligere eksempler, fordi jeg synes, det foregår på et meget beskedent niveau, og jeg vil glæde hr. Anker Jørgensen med, at en hel del andet miljøsamarbejde fungerer nok så effektivt i det nordiske, måske som følge af lidt mere direkte handling nogle gange; man opererer lidt på tværs af appartatet, men det giver Nordisk Råd også plads til, og også det skal der siges kønne ting om her.

Når jeg alligevel har lyst til at være meget kritisk, har det noget at gøre med de arbejdsvilkår, der bliver budt os, ikke fra vores sekretariat, og det har heller ikke noget at gøre med det meget papir – det meget papir er muligvis en ødselhed, men det letter vores arbejdsvilkår, fordi papirerne altid er der i den rækkefølge, vi skal bruge dem, så det er sandelig ikke det – nej, det er ministerrådets behandling af os, som jeg synes er fantastisk grov.

Der skete det på sessionen sidste år, at der pludselig optrådte et par herrer fra den såkaldte Gyllenhammergruppe med pomp og pragt og statsministermøder og smækkede en plan på bordet foran os. Nu skulle de rigtig vise, hvad der skete, når det store erhvervsliv tog fat på det nordiske samarbejde, sådan med en skjult kritik – måske ikke engang særlig skjult – af Nordisk Råd, som var alt for træt og langsomt.

Der blev dengang stillet spørgsmål om Gyllenhammerplanen og Nordisk Råds involvering heri. Det blev afvist fra Nordisk Ministerråds side, at det havde noget med denne plan at gøre. Det har så siden hen vist sig, at Nordisk Investeringsbank alligevel har hældt penge i den, så det er nok tvivlsomt, om det svar, vi fik, var rigtigt, og når man ser den plan, vi omsider har fået, kunne man måske også spørge sig, om det ikke netop er industrisamarbejdet i Gyllenhammerplanen, vi er blevet præsenteret for.

Det, som er det mest forstemmende, er, at Gyllenhammergruppens kritik af Nordisk Råd i en vis henseende har vist sig at være rigtig. Den plan, som hr. Anker Jørgensen glædede sig over, har vi faktisk først fået i